Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta extinsă)

16 decembrie 2020*

„Răspundere extracontractuală – Mediu – Clasificare, etichetare și ambalare a substanțelor și amestecurilor – Clasificarea substanței «smoală, gudron de huilă, [temperatură] înaltă» printre substanțele cu toxicitate acvatică acută de categoria 1 (H400) și cu toxicitate acvatică cronică de categoria 1 (H410) – Încălcare suficient de gravă a unei norme de drept care conferă drepturi particularilor”

În cauza T-635/18,

Industrial Química del Nalón, SA, cu sediul în Oviedo (Spania), reprezentată de K. Van Maldegem, M. Grunchard, S. Saez Moreno și P. Sellar, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de domnii M. Wilderspin, R. Lindenthal și doamna K. Talabér-Ritz, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Regatul Spaniei, reprezentat de domnul L. Aguilera Ruiz, în calitate de agent,

și de

Agenția Europeană pentru Produse Chimice (ECHA), reprezentată de doamna M. Heikkilä și domnul W. Broere, în calitate de agenți,

intervenientă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 268 TFUE prin care se solicită repararea prejudiciului pe care reclamanta pretinde că l-a suferit ca urmare a adoptării Regulamentului (UE) nr. 944/2013 al Comisiei din 2 octombrie 2013 de modificare, în vederea adaptării la progresul tehnic și științific, a Regulamentului (CE) nr. 1272/2008 al Parlamentului European și al Consiliului privind clasificarea, etichetarea și ambalarea substanțelor și a amestecurilor (JO 2013, L 261, p. 5), care a clasificat substanța „smoală, gudron de huilă, [temperatură] înaltă” printre substanțele cu toxicitate acvatică acută de categoria 1 [„Aquatic Acute 1”] (H400) și cu toxicitate acvatică cronică de categoria 1 [„Aquatic Chronic 1”] (H410),

* Limba de procedură: engleza.

TRIBUNALUL (Camera a opta extinsă),

compusă din domnii J. Svenningsen, președinte, R. Barents și C. Mac Eochaidh, doamna T. Pynnä și domnul J. Laitenberger (raportor), judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

1 Regulamentul (CE) nr. 1272/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2008 privind clasificarea, etichetarea și ambalarea substanțelor și a amestecurilor, de modificare și de abrogare a Directivelor 67/548/CEE și 1999/45/CE, precum și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1907/2006 (JO 2008, L 353, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 286/2011 al Comisiei din 10 martie 2011 (JO 2011, L 83, p. 1), are, potrivit articolului 1 din acesta, „[s]copul [de a] garant[a] u[n] înalt nivel de protecție a sănătății oamenilor și a mediului, precum și libera circulație a substanțelor [și] amestecurilor […] prin: (a) armonizarea criteriilor de clasificare a substanțelor și amestecurilor și a regulilor privind etichetarea și ambalarea substanțelor și amestecurilor periculoase”.

2 Considerentele (5)-(8) ale Regulamentului nr. 1272/2008 sunt formulate după cum urmează:

„(5) În vederea facilitării comerțului mondial, protejându-se totodată sănătatea umană și mediul, la nivel internațional, în cadrul structurilor Organizației Națiunilor Unite (ONU), au fost formulate, în decursul unei perioade de 12 ani, criterii armonizate de clasificare și etichetare, ceea ce a condus la apariția Sistemul Global Armonizat de Clasificare și Etichetare a Chimicalelor (denumit în continuare «GHS»).

(6) Prezentul regulament succedă numeroaselor declarații prin care Comunitatea și-a confirmat intenția de a contribui la armonizarea globală a criteriilor de clasificare și etichetare, nu numai la nivelul ONU, ci și prin includerea în legislația comunitară a criteriilor GHS convenite la nivel internațional.

(7) Beneficiile pentru întreprinderi vor crește pe măsură ce tot mai multe țări din lume vor adopta în legislațiile naționale criteriile GHS. Comunitatea ar trebui să joace un rol primordial în cadrul acestui proces pentru a încuraja alte țări să procedeze în mod similar și cu scopul de a oferi industriei comunitare avantajul competitivității.

(8) În consecință, este esențială armonizarea dispozițiilor și a criteriilor de clasificare și etichetare a substanțelor, a amestecurilor și a anumitor articole în cadrul Comunității, luând în considerare criteriile de clasificare și regulile privind etichetarea ale GHS, având totodată la bază experiența dobândită timp de 40 de ani prin punerea în aplicare a legislației comunitare privind chimicalele și menținând nivelul de protecție obținut prin intermediul sistemului de armonizare a clasificării și etichetării, prin clasele de pericol la nivel comunitar încă neincluse în GHS, precum și prin intermediul regulilor actuale de etichetare și ambalare.”

3 Articolul 3 primul paragraf din Regulamentul nr. 1272/2008 prevede:

„O substanță sau un amestec care respectă criteriile privind pericolele fizice, pentru sănătate sau pentru mediu, stabilite în părțile 2-5 din anexa I, este considerată periculoasă (periculos) și se clasifică în raport cu clasele de pericol corespunzătoare prevăzute în respectiva anexă.”

4 Anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008 prezintă criteriile de clasificare a substanțelor și amestecurilor în clasele de pericol.

5 Punctul 4.1.1.1 definește noțiunea de „toxicitate acvatică”:

„(a) «Toxicitate acvatică acută» înseamnă proprietatea intrinsecă a unei substanțe de a fi nocivă pentru un organism [acvatic] în urma unei expuneri pe termen scurt la acea substanță.

[…]

(g) «Toxicitatea acvatică cronică» înseamnă proprietatea intrinsecă a unei substanțe de a provoca efecte adverse asupra organismelor acvatice pe parcursul unor expuneri determinate în raport cu ciclul de viață al organismelor respective.

[…]”

6 În ceea ce privește mai exact criteriile de clasificare a amestecurilor, punctul 4.1.3 prevede:

„4.1.3.1. Sistemul de clasificare a amestecurilor cuprinde toate categoriile de clasificare care sunt utilizate pentru substanțe, respectiv categoria 1 de toxicitate acută și categoriile 1-4 de toxicitate cronică. Pentru a utiliza toate datele disponibile în scopul clasificării pericolelor pentru mediul acvatic prezentate de un amestec, se aplică următoarea ipoteză, după caz:

«Componentele relevante» ale unui amestec sunt acele componente clasificate în categoria 1 de toxicitate acută sau categoria 1 de toxicitate cronică și prezente într-o concentrație de cel puțin 0,1 % (greutate/greutate), precum și cele clasificate în categoria 2 de toxicitate cronică, în categoria 3 de toxicitate cronică sau în categoria 4 de toxicitate cronică și prezente într-o concentrație egală cu sau [mai] mare de 1 % (greutate/greutate), cu excepția cazului în care se poate presupune [precum în cazul componentelor foarte toxice) (a se vedea 4.1.3.5.5.5)] că un component prezent într-o concentrație mai mică poate fi totuși relevant pentru clasificarea amestecului în ceea ce privește pericolele pentru mediul acvatic. În general, pentru substanțele clasificate în categoria 1 de toxicitate acută sau 1 de toxicitate cronică, concentrația care trebuie luată în considerare este (0,1/M) %. (Pentru explicații privind factorul M, a se vedea secțiunea 4.1.3.5.5.5.).

4.1.3.2. |Clasificarea pericolelor pentru mediul acvatic se face secvențial și depinde de tipul de informații disponibile pentru un anumit amestec și pentru componenții săi. Figura 4.1.2 ilustrează procesul care trebuie urmat.

Elementele abordării secvențiale includ:

– clasificarea pe baza amestecurilor testate;

– clasificarea pe baza principiilor de corelare;

– metoda «sumei componenților clasificați» și/sau aplicarea unei «formule de aditivitate».”

7 Punctul 4.1.3.5.5 din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008, intitulat „Metoda însumării”, prevede:

„4.1.3.5.5.1.1. În cazul categoriilor 1-3 de toxicitate cronică, criteriile de toxicitate diferă printr-un factor de 10 de la o categorie la alta. Substanțele clasificate într-un spectru de toxicitate ridicată contribuie, prin urmare, la clasificarea unui amestec într-un spectru mai scăzut. Prin urmare, calcularea acestor categorii de clasificare trebuie să țină seama de contribuția oricărei substanțe clasificate în categoria 1, 2 sau 3 de toxicitate cronică.

4.1.3.5.5.1.2. Atunci când un amestec conține componente clasificate ca aparținând categoriei de toxicitate acută 1 sau cronică 1, trebuie să se aibă în vedere că aceste componente, atunci când prezintă o toxicitate acută sub 1 mg/l și/sau toxicitate cronică sub 0,1 mg/l (dacă nu sunt rapid degradabile) și 0,01 mg/l (dacă sunt rapid degradabile), contribuie la toxicitatea amestecului chiar și la o concentrație redusă. Ingredientele active din pesticide, dar și alte substanțe, precum compușii organometalici, au frecvent o astfel de toxicitate acvatică ridicată. În aceste condiții, aplicarea limitelor de concentrație generice normale conduce la o «subclasificare» a amestecului. Prin urmare, se vor aplica factori multiplicatori pentru a reprezenta componentele foarte toxice, astfel cum se arată la secțiunea 4.1.3.5.5.5.”

8 În ceea ce privește clasificarea în categoria 1 de toxicitate acută, punctul 4.1.3.5.5.3.1 din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008 prevede:

„În primul rând sunt luate în considerare toate componentele clasificate în categoria 1 de toxicitate acută. Dacă suma concentrațiilor acestor componente (în %) înmulțită cu factorii M corespunzători este mai mare de 25 %, întregul amestec este clasificat ca aparținând categoriei 1 de toxicitate acută.”

9 În ceea ce privește clasificarea în categoriile 1, 2, 3 și 4 de toxicitate cronică, punctul 4.1.3.5.5.4.1 din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008 prevede:

„În primul rând sunt luate în considerare toate componentele clasificate în categoria 1 de toxicitate cronică. Dacă suma acestor componente (în %) multiplicată cu factorii M corespunzători este egală cu sau mai mare de 25 %, atunci amestecul se clasifică în categoria 1 de toxicitate cronică. Dacă rezultatul calculului este o clasificare a amestecului în categoria 1 de toxicitate cronică, procedura de clasificare este finalizată.”

10 În ceea ce privește amestecurile de componente foarte toxice, punctul 4.1.3.5.5.5 din această anexă prevede:

„4.1.3.5.5.5.1. Componentele din categoria 1 de toxicitate acută și 1 de toxicitate cronică sub 1 mg/l și/sau toxicități cronice sub 0,1 mg/l (dacă nu sunt rapid degradabile) și 0,01 mg/l (dacă sunt rapid degradabile) contribuie la toxicitatea amestecului chiar și la o concentrație redusă și, în mod normal, au o pondere ridicată în aplicarea metodei de însumare a clasificărilor. Atunci când un amestec conține componente clasificate în categoria 1 de toxicitate acută sau cronică, se aplică una dintre cele de mai jos:

– abordarea secvențială descrisă [la punctele] 4.1.3.5.5.3 și 4.1.3.5.5.4, care utilizează o sumă ponderată prin multiplicarea cu un factor a concentrațiilor componentelor din categoria 1 de toxicitate acută și categoria 1 de toxicitate cronică în locul simplei adunări a procentelor. Aceasta înseamnă că concentrația de toxicitate acută de categoria 1 din coloana din stânga a tabelului 4.1.1 și concentrația de toxicitate cronică de categoria 1 din coloana din stânga a tabelului 4.1.2 sunt multiplicate cu un factor M corespunzător. Factorii multiplicatori care urmează a fi aplicați acestor componente sunt definiți utilizându-se valoarea toxicității, după cum se rezumă în tabelul 4.1.3 de mai jos. Prin urmare, pentru clasificarea unui amestec care conține componente din categoria 1 de toxicitate acută/cronică, clasificatorul trebuie să fie informat în legătură cu valoarea factorului multiplicator pentru a aplica metoda însumării;

[…]”

11 Tabelul 4.1.3 din aceeași anexă definește factorii de multiplicare în funcție de valoarea toxicității pentru componentele foarte toxice ale amestecurilor.

12 În ceea ce privește procedura administrativă, articolul 37 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1272/2008, care împuternicește statele membre să propună o clasificare armonizată pentru o substanță, prevede:

„O autoritate competentă a unui stat membru poate să prezinte agenției o propunere de clasificare și etichetare armonizate a substanțelor și, dacă este cazul, de limite de concentrație specifice sau factori M sau o propunere de revizuire a acestora.”

13 Potrivit articolului 37 alineatul (4) din regulamentul menționat, Comitetul de evaluare a riscurilor din cadrul Agenției Europene pentru Produse Chimice (ECHA) (denumit în continuare „CER”), instituit în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), de înființare a Agenției Europene pentru Produse Chimice, de modificare a Directivei 1999/45/CE și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 793/93 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 1488/94 al Comisiei, precum și a Directivei 76/769/CEE a Consiliului și a Directivelor 91/155/CEE, 93/67/CEE, 93/105/CE și 2000/21/CE ale Comisiei (JO 2006, L 396, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 60, p. 3), adoptă un aviz cu privire la orice propunere „prezentată în baza alineatelor (1) sau (2), în termen de 18 luni de la primirea propunerii, acordând părților interesate posibilitatea de a-și face cunoscute comentariile”, și ECHA „transmite avizul în cauză și orice comentarii Comisiei”.

14 În sfârșit, procedura de adoptare a clasificărilor propuse este prevăzută la articolul 37 alineatul (5) din regulamentul menționat după cum urmează:

„În cazul în care Comisia constată că armonizarea clasificării și etichetării substanței în cauză este corespunzătoare, Comisia înaintează fără întârziere un proiect de decizie privind includerea substanței respective, împreună cu elementele relevante de clasificare și etichetare în tabelul 3.1 din partea 3 din anexa VI și, dacă este cazul, limitele de concentrație specifice sau factorii M.

[…]”

Istoricul litigiului

15 Reclamanta, Industrial Química del Nalón, SA, fabrică smoală de gudron de huilă la temperatură înaltă (denumită în continuare „CTPHT”). Activitatea sa se concentrează pe sectorul carbochimiei și se bazează pe distilarea huilei de gudron la temperatură înaltă, un produs secundar al fabricării cocsului, utilizat în furnalele pentru producerea fontei brute. Reclamanta își desfășoară activitatea de carbochimie la sediul său din Trubia (Spania), într-un set de fabrici autonome care funcționează ca o unitate complet integrată.

16 CTPHT este, conform descrierii sale din tabelele 3.1 și 3.2 din anexa VI la Regulamentul nr. 1272/2008, reziduul de la distilarea gudronului de huilă la temperatură înaltă, un solid negru cu un punct de înmuiere aproximativ cuprins între 30 °C și 180 °C, compus în principal dintr-un amestec complex de cel puțin trei hidrocarburi aromatice cu nuclee condensate. Această substanță face parte din substanțele cu compoziție necunoscută sau variabilă, produse de reacții complexe sau de materiale biologice, întrucât nu poate fi identificată complet prin compoziția sa chimică. CTPHT este utilizat în principal pentru a produce lianți pentru electrozi pentru industria aluminiului și industria siderurgică.

17 În luna septembrie a anului 2010, Regatul Țărilor de Jos a depus la ECHA un dosar, în conformitate cu articolul 37 din Regulamentul nr. 1272/2008, în care propunea ca CTPHT să fie clasificată drept cancerigenă 1A (H350), mutagenă 1B (H340), toxică pentru reproducere 1B (H360FD) și substanță cu toxicitate acvatică acută de categoria 1 (H400) și cu toxicitate acvatică cronică de categoria 1 (H410).

18 După ce a primit observații cu privire la dosarul în cauză cu ocazia unei consultări publice, ECHA a trimis acest dosar către CER.

19 La 21 noiembrie 2011, CER a adoptat un aviz cu privire la CTPHT, confirmând prin consens propunerea prezentată de Regatul Țărilor de Jos. Acest aviz era însoțit de un document de informare care conține analiza detaliată a CER (denumit în continuare „documentul de informare”) și de un document care conține răspunsurile Regatului Țărilor de Jos la observațiile prezentate cu privire la dosarul întocmit de acest stat membru.

20 În ceea ce privește clasificarea CTPHT printre substanțele cu toxicitate acvatică, CER a indicat în avizul său, astfel cum a propus Regatul Țărilor de Jos în dosarul său înaintat la ECHA, că aceasta nu s-ar putea baza pe datele rezultate din studii care utilizează abordarea „Water-Accommodated Fraction” (abordarea fracției adaptate la apă). CER a motivat această considerație indicând, pe de o parte, că aceste date au fost obținute în absența radiațiilor ultraviolete (UV), în timp ce anumite componente hidrocarburi aromatice policiclice (denumite în continuare „HAP”) ale CTPHT ar fi fototoxice, și, pe de altă parte, că studiile în cauză au fost efectuate numai cu o singură sarcină. Astfel cum a propus Regatul Țărilor de Jos în dosarul său înaintat la ECHA, CER a considerat, prin urmare, că clasificarea acestei substanțe ar trebui să se bazeze pe o abordare diferită, constând în considerarea CTPHT drept un amestec. Conform acestei abordări, cei 16 constituenți HAP ai CTPHT, care au fost identificați ca substanțe prioritare de către Environmental Protection Agency [Agenția pentru Protecția Mediului din Statele Unite (EPA)] și pentru care a fost disponibilă o cantitate suficientă de date referitoare la efecte și expunere, au fost analizați separat în funcție de efectele lor toxice acvatice. Prin aplicarea metodei menționate la punctul 4.1.3.5.5 din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008, care a constat în calcularea sumei rezultatelor obținute prin atribuirea unor factori de multiplicare (denumiți în continuare „factorii M”) diferitelor HAP pentru a da mai multă greutate componentelor extrem de toxice ale CTPHT (denumită în continuare „metoda însumării”), această analiză a arătat, conform avizului CER, că CTPHT ar trebui clasificată printre substanțele cu toxicitate acvatică acută de categoria 1 (H400) și cu toxicitate acvatică cronică de categoria 1 (H410).

21 La 2 octombrie 2013, pe baza avizului CER, Comisia Europeană a adoptat Regulamentul (UE) nr. 944/2013 al Comisiei de modificare, în vederea adaptării la progresul tehnic și științific, a Regulamentului (CE) nr. 1272/2008 (JO 2013, L 261, p. 5). În temeiul articolului 1 punctul 2 litera (a) punctul (i) și litera (b) punctul (i) din Regulamentul nr. 944/2013 coroborat cu anexele II și IV la același regulament, CTPHT a fost clasificată printre substanțele cancerigene din categoria 1A (H350), mutagene din categoria 1B (H340), toxice pentru reproducere din categoria 1B (H360FD), cu toxicitate acvatică acută de categoria 1 (H400) și cu toxicitate acvatică cronică de categoria 1 (H410). În temeiul articolului 3 alineatul (3) din Regulamentul nr. 944/2013, această clasificare s-a aplicat începând de la 1 aprilie 2016. Potrivit considerentului (5) al Regulamentului nr. 944/2013, era prevăzută o perioadă mai îndelungată cu privire la CTPHT înainte ca aplicarea clasificării armonizate să devină obligatorie, pentru a permite operatorilor să se conformeze obligațiilor care reprezintă o consecință a noilor clasificări armonizate pentru substanțele clasificate ca fiind foarte toxice pentru organismele acvatice, putând provoca efecte adverse pe termen lung în mediul acvatic, și în special dispozițiilor articolului 3 și ale anexei III la Directiva 2008/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 septembrie 2008 privind transportul interior de mărfuri periculoase (JO 2008, L 260, p. 13).

22 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 20 decembrie 2013 și înregistrată sub numărul T-689/13, reclamanta a introdus o acțiune în anularea parțială a Regulamentului nr. 944/2013 în măsura în care a clasificat CTPHT printre substanțele cu toxicitate acvatică acută de categoria 1 (H400) și cu toxicitate acvatică cronică de categoria 1 (H410).

23 Prin Hotărârea din 7 octombrie 2015, Bilbaína de Alquitranes și alții/Comisia (T-689/13, nepublicată, EU:T:2015:767), Tribunalul a anulat Regulamentul nr. 944/2013 în măsura în care a clasificat CTPHT printre substanțele cu toxicitate acvatică acută (H400) de categoria 1 și cu toxicitate acvatică cronică de categoria 1 (H410).

24 Mai exact, Tribunalul a statuat, la punctele 30-34 din Hotărârea din 7 octombrie 2015, Bilbaína de Alquitranes și alții/Comisia (T-689/13, nepublicată, EU:T:2015:767), în special următoarele:

„30 În speță, trebuie constatat că Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin aceea că, clasificând CTPHT printre substanțele cu toxicitate acvatică acută de categoria 1 (H400) și cu toxicitate acvatică cronică de categoria 1 (H410) pe baza constituenților săi, nu și-a îndeplinit obligația de a lua în considerare toate elementele și împrejurările relevante astfel încât să țină seama în mod corespunzător de proporția în care cei 16 constituenți HAP sunt prezenți în CTPHT și de efectele lor chimice.

31 Într-adevăr, potrivit punctului 7.6 din documentul informativ, în scopul clasificării CTPHT pe baza constituenților săi, s-a presupus că toate HAP prezente în CTPHT se dizolvă în faza apoasă și, prin urmare, acestea erau disponibile pentru organismele acvatice. De asemenea, se menționează că acest lucru conduce probabil la o supraestimare a toxicității CTPHT și că, în măsura în care compoziția WAF era incertă, această estimare a toxicității putea fi considerată scenariul cel mai defavorabil.

32 Cu toate acestea, nici Comisia, nici ECHA nu au fost în măsură să stabilească în fața Tribunalului că, bazând clasificarea CTPHT printre substanțele cu toxicitate acvatică acută de categoria 1 (H400) și cu toxicitate acvatică cronică de categoria 1 de (H410) pe prezumția potrivit căreia toate HAP prezente în această substanță se dizolvă în faza apoasă și sunt disponibile organismelor acvatice, Comisia a luat în considerare faptul că, potrivit punctului 1.3 din documentul de informare, intitulat «Proprietăți fizico-chimice», constituenții CTPHT erau eliberați din această substanță numai într-o măsură limitată și că respectiva substanță era foarte stabilă.

33 Astfel, în primul rând, nici avizul CER privind CTPHT, nici documentul de informare nu conțin un raționament care ar demonstra că, presupunând că toate HAP prezente în această substanță se dizolvă în faza apoasă și sunt disponibile pentru organismele acvatice, s-a ținut seama de solubilitatea scăzută a în apă a CTPHT […]

34 În al doilea rând, trebuie constatat că, potrivit punctului 1.3 din documentul de informare, nivelul maxim de solubilitate în apă a CTPHT în raport cu o sarcină a fost cel mult 0,0014 %. Având în vedere această solubilitate în apă redusă a CTPHT, Comisia nu a demonstrat în niciun caz că putea baza clasificarea în cauză a acestei substanțe pe prezumția că toate HAP prezente în CTPHT se dizolvau în faza apoasă și erau disponibile pentru organismele acvatice. Într-adevăr, rezultă din tabelul 7.6.2 din documentul de informare că cei 16 constituenți HAP ai CTPHT sunt prezenți în această substanță în proporție de 9,2 %. Presupunând că toate aceste HAP se dizolvă în apă, Comisia a bazat în esență clasificarea în cauză pe ipoteza că 9,2 % din CTPHT se putea dizolva în apă. Cu toate acestea, astfel cum rezultă de la punctul 1.3 din documentul informativ, o astfel de valoare nu este realistă, nivelul maxim fiind de 0,0014 %.”

25 Prin act depus la grefa Curții la 17 decembrie 2015, Comisia a formulat recurs împotriva Hotărârii din 7 octombrie 2015, Bilbaína de Alquitranes și alții/Comisia (T-689/13, nepublicată, EU:T:2015:767). Cererile de intervenție în susținerea concluziilor Comisiei formulate de Regatul Danemarcei, Republica Federală Germania și Regatul Țărilor de Jos au fost admise de președintele Curții.

26 La 24 martie 2016, reclamanta a depus o cerere în temeiul articolelor 278 și 279 TFUE pentru a se dispune suspendarea executării și suspendarea efectelor Regulamentului nr. 944/2013 până când Curtea se va pronunța cu privire la recursul Comisiei.

27 Prin Ordonanța din 7 iulie 2016, Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții (C-691/15 P-R, nepublicată, EU:C:2016:597), cererea de suspendare a executării și de măsuri provizorii a fost respinsă din cauza caracterului insuficient de urgent al măsurilor solicitate.

28 Prin Hotărârea din 22 noiembrie 2017, Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții (C-691/15 P, EU:C:2017:882), și în conformitate cu Concluziile avocatului general Bobek prezentate în cauza Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții (C-691/15 P, EU:C:2017:646), Curtea a respins recursul Comisiei.

29 Mai exact, la punctele 39, 41-47 și 51-55, Curtea a statuat după cum urmează:

„39 Este adevărat că punctul 4.1.3.5.5 din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008 nu ia în considerare recurgerea la alte criterii decât cele vizate în mod expres la această dispoziție. Cu toate acestea, este necesar să se constate că nicio dispoziție nu interzice în mod expres luarea în considerare a altor elemente susceptibile să fie pertinente pentru clasificarea unei substanțe [care face parte dintre substanțele cu compoziție necunoscută sau variabilă, produse de reacție complexă sau materiale biologice].

[…]

41 […] utilizarea expresiilor «după caz» («where appropriate», în versiunea în limba engleză a acestui punct) și «toate datele disponibile» tinde să infirme interpretarea potrivit căreia luarea în considerare a altor informații decât cele reținute în mod expres în cadrul metodei însumării ar trebui, în orice circumstanțe, să fie exclusă.

42 Pe de altă parte, din considerentele (4)-(8) ale Regulamentului nr. 1272/2008 rezultă că legiuitorul Uniunii a avut intenția «de a contribui la armonizarea globală a criteriilor de clasificare și etichetare, nu numai la nivelul ONU, ci și prin includerea în legislația comunitară a criteriilor GHS convenite la nivel internațional». În acest scop, anexa I la acest regulament reproduce în mod identic cvasitotalitatea dispozițiilor GHS.

43 […] reiese din textul însuși al GHS, în special din anexa 9 la acesta, intitulată «Document ghid privind pericolele pentru mediul acvatic», că abordarea metodologică indicată pentru stabilirea clasificării pericolelor pentru mediul acvatic pe care le reprezintă unele substanțe este delicată în special din cauza faptului că «termenul substanță acoperă o paletă largă de produse chimice, dintre care un număr important sunt foarte dificil de clasificat potrivit unui sistem care se bazează pe criterii rigide». Acest document subliniază astfel «problemele de interpretare complexe, chiar pentru experți» pe care le suscită clasificarea, în special clasificarea substanțelor denumite «complexe sau cu componenți multipli», ale căror «caracteristici de biodegradare, de bioacumulare, de coeficient de partiție și de solubilitate în apă ridică toate probleme de interpretare, în măsura în care fiecare componentă a amestecului se poate comporta diferit».

44 Autorii acestui document au înțeles, așadar, să atragă astfel atenția asupra limitărilor inerente criteriilor metodologice prevăzute de GHS de clasificare a pericolelor pentru mediul acvatic în ceea ce privește anumite substanțe, caracterizate în special prin complexitate, prin stabilitate sau prin hidrosolubilitatea lor scăzută.

45 Legiuitorul Uniunii a integrat dispozițiile GHS în anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008 fără a manifesta intenția de a se îndepărta de la această abordare. În aceste condiții, nu se poate considera că, integrând astfel GHS în Regulamentul nr. 1272/2008, legiuitorul Uniunii face abstracție de aceste limitări metodologice.

46 Aplicarea strictă și automată a metodei însumării în toate circumstanțele poate conduce la subevaluarea toxicității pentru mediul acvatic a unei substanțe [care face parte dintre substanțele cu compoziție necunoscută sau variabilă, produse de reacție complexă sau materiale biologice], ai cărei constituenți sunt în număr mic cunoscuți. Un asemenea rezultat nu poate fi considerat compatibil cu finalitatea de protecție a mediului și a sănătății umane urmărită de Regulamentul nr. 1272/2008.

47 […] atunci când aplică metoda însumării pentru a stabili dacă o substanță [care face parte dintre substanțele cu compoziție necunoscută sau variabilă, produse de reacție complexă sau materiale biologice] se încadrează în categoriile de toxicitate acută și de toxicitate cronică pentru mediul acvatic, Comisia nu este ținută să își limiteze aprecierea numai la elementele vizate în mod expres la punctul 4.1.3.5.5 din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008, cu excluderea oricărui alt element. În conformitate cu obligația sa de diligență, Comisia este ținută să examineze cu grijă și cu imparțialitate și alte elemente, care, deși nu sunt vizate în mod expres de dispozițiile respective, sunt totuși pertinente.

[…]

51 Metoda de clasificare vizată la punctul 4.1.3.5.5 din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008 se bazează pe ipoteza potrivit căreia constituenții luați în considerare sunt 100 % solubili. Pe baza acestei ipoteze, această metodă a însumării presupune că există un nivel de concentrație a constituenților sub care pragul de 25 % nu poate fi atins și constă astfel în a calcula suma concentrațiilor constituenților care se încadrează în categoriile de toxicitate acută sau cronică, ponderate, fiecare, de factorul M care corespunde profilului lor de toxicitate.

52 Însă este inerent acestei metode faptul că pierde din fiabilitate în situații în care suma ponderată a constituenților depășește nivelul de concentrație care corespunde pragului de 25 % într-o proporție inferioară raportului dintre nivelul de solubilitate observat la substanța în cauză luată în ansamblul său și nivelul de solubilitate ipotetic de 100 %. Astfel, în asemenea situații devine posibil ca metoda însumării să ajungă, în cazuri particulare, la un rezultat superior sau inferior nivelului corespunzător pragului legal de 25 %, după cum este luat în considerare nivelul de solubilitate ipotetic al constituenților sau cel al substanței luate în ansamblul său.

53 Este cert că din tabelul 7.6.2 din anexa I la raportul anexat la avizul CER reiese că, pe de o parte, metoda însumării conduce la rezultatul de 14 521 % și că, pe de altă parte, acest rezultat este de 581 de ori superior nivelului minim impus pentru a fi atins pragul de 25 % după ponderarea prin factorii M. Nu se contestă nici că reiese, în plus, din cuprinsul punctului 1.3 din acest document, intitulat «Proprietăți fizico-chimice», că nivelul maxim de solubilitate în apă a CTPHT era de 0,0014 %, cu alte cuvinte un nivel de aproximativ 71 000 de ori inferior nivelului de solubilitate ipotetic de 100 % utilizat pentru constituenții luați în considerare.

54 Prin urmare, fără a săvârși o denaturare sau o eroare de calificare juridică a faptelor, Tribunalul a apreciat, la punctul 34 din [Hotărârea din 7 octombrie 2015, Bilbaína de Alquitranes și alții/Comisia (T-689/13, nepublicată, EU:T:2015:767)], că, «[a]stfel, presupunând că toți acești

constituenți se dizolvă în apă, Comisia și-a întemeiat în esență clasificarea în cauză pe premisa că 9,2 % din CTPHT se putea dizolva în apă. Cu toate acestea, astfel cum se poate observa din cuprinsul punctului 1.3 din documentul de fundamentare [anexat la avizul CER], o astfel de valoare nu este realistă, având în vedere că nivelul maxim este de 0,0014 %».

55 Constatând, la punctul 32 din [Hotărârea din 7 octombrie 2015, Bilbaína de Alquitranes și alții/Comisia (T-689/13, nepublicată, EU:T:2015:767)], că «nici Comisia, nici ECHA nu au reușit să demonstreze […] că […] Comisia a luat în considerare faptul că, în conformitate cu punctul 1.3 din documentul de fundamentare [anexat la avizul CER], intitulat „Proprietăți fizico-chimice", constituenții CTPHT erau eliberați din această substanță numai într-o măsură limitată și că respectiva substanță era foarte stabilă», Tribunalul a statuat fără a săvârși o eroare de drept, la punctul 30 din hotărârea menționată, că «Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin aceea că, întrucât a clasificat CTPHT printre substanțele cu toxicitate acvatică acută de categoria 1 (H400) și cu toxicitate acvatică cronică de categoria 1 (H410) pe baza constituenților săi, ea nu și-a îndeplinit obligația de a lua în considerare toate elementele și toate împrejurările relevante astfel încât să țină seama în mod corespunzător de proporția în care cei 16 constituenți […] sunt prezenți în CTPHT și de efectele lor chimice»."

30 La 9 iulie 2018, Comisia a publicat o notificare în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO 2018, C 239, p. 3) prin care se declară că anularea parțială a Regulamentului nr. 944/2013 dispusă de Tribunal a fost menținută ca urmare a respingerii recursului și că CTPHT „nu mai este clasificată drept substanță cu toxicitate acvatică acută 1 și cu toxicitate acvatică cronică 1".

Procedura și concluziile părților

31 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 23 octombrie 2018, reclamanta a introdus prezenta acțiune în despăgubire în temeiul articolului 268 TFUE.

32 Prin înscrisurile depuse la grefa Tribunalului la 11 februarie și, respectiv, la 7 martie 2019, Regatul Spaniei și ECHA au solicitat să intervină în susținerea concluziilor Comisiei.

33 Prin acte separate, depuse la grefa Tribunalului la 13 martie, 5 aprilie, 29 și 31 mai și 21 august 2019, reclamanta a solicitat, în temeiul articolului 144 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, tratamentul confidențial față de Regatul Spaniei și ECHA al anumitor informații conținute în anexele la cererea introductivă, în memoriul în apărare, în replică și anexele sale, precum și în duplică.

34 Memoriul în apărare a fost depus la grefa Tribunalului la 14 martie 2019.

35 Replica a fost depusă la 17 mai 2019.

36 Prin Ordonanțele președintelui Camerei a cincea a Tribunalului din 20 iunie 2019, s-au admis intervențiile Regatului Spaniei și ECHA în susținerea concluziilor Comisiei.

37 Prin actele depuse la grefa Tribunalului la 8 iulie și 30 august 2019, Regatul Spaniei s-a opus cererilor de tratament confidențial. Prin documentele depuse la 9 iulie și 5 septembrie 2019, ECHA a confirmat că nu are obiecții cu privire la cererile de tratament confidențial.

38 Duplica a fost depusă la 24 iulie 2019.

39 La 6 septembrie 2019, Regatul Spaniei și ECHA și-au depus fiecare memoriile în intervenție.

40 Întrucât s-a modificat compunerea camerelor, cauza a fost atribuită unui nou judecător raportor din compunerea Camerei a opta.

41 Prin Ordonanța președintelui Camerei a opta a Tribunalului din 25 noiembrie 2019, cererile de tratament confidențial au fost respinse în ceea ce privește Regatul Spaniei.

42 La 8 ianuarie 2020, reclamanta a solicitat, în temeiul articolului 69 litera (c) din Regulamentul de procedură, suspendarea procedurii până la desfășurarea unei ședințe în cauza T-638/18, care să vizeze în primul rând problema existenței unei răspunderi a Uniunii Europene, și până la pronunțarea unei hotărâri a Tribunalului în această privință. Prin scrisoarea din 28 ianuarie 2020 Comisia și-a exprimat acordul cu suspendarea prezentei cauze.

43 La 2 aprilie 2020, Camera a opta a decis să nu suspende procedura.

44 La 20 aprilie 2020, la propunerea Camerei a opta, Tribunalul a decis, în conformitate cu articolul 28 din Regulamentul de procedură, trimiterea cauzei în fața unui complet de judecată extins.

45 Prin măsura de organizare a procedurii din 22 aprilie 2020, Tribunalul a adresat părților întrebări în vederea unor răspunsuri în scris, la care acestea au răspuns în termenul stabilit.

46 Prin măsura de organizare a procedurii din 15 iunie 2020, Tribunalul a solicitat fiecăreia dintre părți să își prezinte observațiile cu privire la răspunsurile la întrebările scrise ale Tribunalului din 22 aprilie 2020. Părțile și-au prezentat observațiile în termenul stabilit.

47 La propunerea judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a opta extinsă) a decis deschiderea fazei orale a procedurii. Cu toate acestea, prin scrisoarea din 8 iunie 2020, părțile principale au arătat în esență că avocații lor nu vor putea participa fizic la ședința de audiere a pledoariilor programată la sediul Tribunalului din Luxemburg (Luxemburg) și că, în ipoteza în care nu este posibilă din punct de vedere material participarea lor la această ședință prin videoconferință, vor renunța la dreptul de a-și prezenta pledoariile. În aceste condiții, considerând, pe de altă parte, că dispune de suficiente informații din actele din dosar și în special din răspunsurile părților la întrebările sale, precum și din observațiile acestora cu privire la răspunsurile menționate, Tribunalul (Camera a opta extinsă) a decis, în aplicarea articolului 108 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, închiderea fazei orale a procedurii.

48 Reclamanta solicită Tribunalului:

– declararea admisibilității și temeiniciei prezentei acțiuni;

– dispunerea despăgubirii sale pentru prejudiciul cauzat de Comisie;

– obligarea Comisiei să îi plătească daune interese pentru repararea prejudiciului suferit ca o consecință directă a clasificării nelegale, evaluate la un cuantum total de 652 733 de euro sau la orice alt cuantum stabilit de ea în cursul procedurii sau evaluat de Tribunal;

– cu titlu subsidiar, stabilirea prin hotărâre interlocutorie a obligației Comisiei de a repara prejudiciul suferit și obligarea părților la prezentarea către Tribunal, în termen rezonabil de la data hotărârii, a cifrelor privind cuantumul compensației convenite între părți sau, în lipsa unui acord, obligarea părților să prezinte Tribunalului în aceeași perioadă pretențiile lor însoțite de cifre detaliate în susținerea acestora;

– obligarea Comisiei să îi plătească dobânzi compensatorii la rata dobânzilor de întârziere, de la data pierderii suferite (și anume fie de la data intrării în vigoare a clasificării nelegale, fie de data materializării prejudiciului);

– obligarea Comisiei la plata de dobânzi de întârziere de 8 % sau la orice altă rată corespunzătoare stabilită de Tribunal, calculate pe baza cuantumului de plată de la data hotărârii Tribunalului până la plata efectivă;

– obligarea Comisiei la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

49 Comisia solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii în despăgubire;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată;

– în subsidiar, în cazul în care Tribunalul s-ar pronunța în favoarea reclamantei în ceea ce privește răspunderea, acordarea unui termen de șase luni părților pentru a conveni cu privire la valoarea daunelor.

50 Regatul Spaniei solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii în despăgubire;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

51 ECHA solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii în despăgubire;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată din prezenta procedură.

În drept

52 În susținerea cererii sale de despăgubire, reclamanta arată în esență că clasificarea nelegală a CTPHT printre substanțele cu toxicitate acvatică acută de categoria 1 (H400) și cu toxicitate acvatică cronică de categoria 1 (H410), precum cea efectuată prin Regulamentul nr. 944/2013, i-a cauzat un prejudiciu material pe care îl evaluează la 652 733 de euro. Pe de o parte, acest prejudiciu ar corespunde costurilor generate de adaptarea ambalajului, precum și de metodele de transport, astfel cum ar rezulta acestea din Regulamentele-tip ale Organizației Națiunilor Unite privind transportul mărfurilor periculoase, și anume în special Acordul european privind transportul rutier internațional al mărfurilor periculoase, Regulamentul privind transportul internațional feroviar al mărfurilor periculoase și Codul maritim internațional al mărfurilor periculoase. Pe de altă parte, reclamanta revendică de asemenea un prejudiciu cauzat de costurile suplimentare generate de clasificarea prevăzută de Regulamentul nr. 944/2013 în vederea actualizării fișelor cu date de securitate în conformitate cu Regulamentul nr. 1907/2006.

53 Comisia, susținută de Regatul Spaniei și de ECHA, consideră că, în primul rând, nu a săvârșit nicio încălcare suficient de gravă a unei norme de drept menite să confere drepturi particularilor, în al doilea rând, că reclamanta nu a dovedit existența unui prejudiciu real și sigur și, în al treilea rând, că reclamanta nu a stabilit o legătură de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciul presupus suferit.

54 Trebuie menționat că rezultă dintr-o jurisprudență constantă că angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii este subordonată îndeplinirii unui ansamblu de condiții, și anume existența unei încălcări suficient de grave a unei norme de drept al cărei obiect este conferirea de drepturi particularilor, caracterul real al prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între

încălcarea obligației care revine autorului actului și prejudiciul suferit de părțile vătămate (a se vedea Hotărârea din 10 septembrie 2019, HTTS/Consiliul, C-123/18 P, EU:C:2019:694, punctul 32 și jurisprudența citată).

55 Potrivit unei jurisprudențe de asemenea constante, în cazul în care una dintre aceste trei condiții nu este îndeplinită, acțiunea trebuie respinsă în întregime, fără a fi necesar să se analizeze celelalte condiții ale răspunderii menționate (a se vedea Hotărârea 15 septembrie 1994, KYDEP/Consiliul și Comisia, C-146/91, EU:C:1994:329, punctul 81 și jurisprudența citată).

56 În ceea ce privește prima dintre aceste condiții, reclamanta susține că clasificarea nelegală a CTPHT printre substanțele cu toxicitate acvatică acută de categoria 1 (H400) și cu toxicitate acvatică cronică de categoria 1 (H410), astfel cum a constatat Curtea în Hotărârea sa din 22 noiembrie 2017, Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții (C-691/15 P, EU:C:2017:882), constituie o încălcare suficient de gravă a unei norme de drept menite să confere drepturi particularilor.

57 Pentru a aprecia existența unei nelegalități săvârșite de Comisie, de natură să angajeze răspunderea extracontractuală a Uniunii, este necesar să se verifice în prealabil dacă reclamanta a stabilit existența în speță a unei norme de drept menite să confere drepturi particularilor în sensul jurisprudenței, căreia i s-ar fi adus atingere, și ulterior dacă încălcarea acestei norme a fost suficient de gravă în sensul jurisprudenței.

Cu privire la caracterul normei încălcate de Comisie la adoptarea Regulamentului nr. 944/2013

58 Potrivit unei jurisprudențe constante, o normă de drept urmărește să confere drepturi particularilor în cazul în care încălcarea privește o dispoziție care creează drepturi pe care instanțele naționale trebuie să le protejeze, astfel încât aceasta are efect direct, care creează un avantaj ce poate fi calificat drept un drept dobândit, care este menită să protejeze interesele particularilor sau care conferă particularilor drepturi al căror conținut poate fi identificat cu suficientă certitudine (a se vedea Hotărârea din 16 octombrie 2014, Evropaïki Dynamiki/Comisia, T-297/12, nepublicată, EU:T:2014:888, punctul 76 și jurisprudența citată).

59 Reclamanta consideră că normele încălcate de Comisie se regăsesc la punctul 4.1.3.5.5 din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008, și anume metoda însumării, precum și în obligația de diligență a acesteia care ar fi inerentă principiului bunei administrări. Combinarea acestor norme ar conferi particularilor un drept care le-ar permite să protejeze interesele întreprinderii proprii, în măsura în care Comisia ar fi obligată să dea dovadă de diligență atunci când clasifică o substanță.

60 Ca răspuns la o întrebare adresată de Curte, reclamanta a precizat că, în opinia sa, dispozițiile Regulamentului nr. 1272/2008 sunt de natură să protejeze interesele particularilor în măsura în care ar impune sau ar agrava obligațiile pe care operatorii precum reclamanta trebuie să le respecte pentru a putea beneficia de dreptul lor de a introduce pe piață substanțe și amestecuri chimice clasificate. În această privință, reclamanta face trimitere în special la articolul 4 alineatul (10) din regulamentul menționat, care prevede că „[s]ubstanțele și amestecurile se introduc pe piață numai atunci când corespund prezentului regulament”. Or, o clasificare inexactă ar aduce atingere dreptului reclamantei de a introduce pe piață substanțe și amestecuri care sunt în cele din urmă în conformitate cu regulamentul menționat.

61 Comisia, susținută de Regatul Spaniei și de ECHA, susține, în schimb, că dispozițiile din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008 și în special metoda însumării prevăzută la punctul 4.1.3.5.5. din anexa menționată nu conferă drepturi particularilor. Aceste dispoziții – care, potrivit Comisiei, sunt pur metodologice și rezultă din GHS – reunesc criterii tehnice și științifice pentru clasificarea substanțelor și a amestecurilor pe baza proprietăților intrinseci ale substanțelor. Normele referitoare la metoda însumării prevăzute în anexa I la regulamentul menționat sunt concepute pur și simplu pentru a

determina pericolul legat de toxicitatea acvatică a substanțelor și amestecurilor pe baza datelor științifice și nu necesită o evaluare comparativă a intereselor particularilor. În plus, acestea nu ar prevedea norme procedurale menite să protejeze interesele particularilor. Astfel, nici entitatea care depune propunerea inițială de clasificare, nici CER, nici Comisia nu ar avea obligația de a evalua comparativ interesele particularilor.

62 În această privință, trebuie să se constate că, în conformitate cu Hotărârea din 22 noiembrie 2017, Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții (C-691/15 P, EU:C:2017:882), și cu Hotărârea din 7 octombrie 2015, Bilbaína de Alquitranes și alții/Comisia (T-689/13, nepublicată, EU:T:2015:767), Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a aplicat metoda însumării menționată la punctul 4.1.3.5.5 din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008. Astfel, rezultă în special din cuprinsul punctului 47 din Hotărârea din 22 noiembrie 2017, Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții (C-691/15 P, EU:C:2017:882), că, „atunci când aplică metoda însumării pentru a stabili dacă o substanță [care face parte dintre substanțele cu compoziție necunoscută sau variabilă, produse de reacție complexă sau materiale biologice] se încadrează în categoriile de toxicitate acută și de toxicitate cronică pentru mediul acvatic, Comisia nu este ținută să își limiteze aprecierea numai la elementele vizate în mod expres la punctul 4.1.3.5.5 din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008, cu excluderea oricărui alt element”. Or, în conformitate cu punctul 32 din Hotărârea din 7 octombrie 2015, Bilbaína de Alquitranes și alții/Comisia (T-689/13, nepublicată, EU:T:2015:767), nici Comisia, nici ECHA nu au fost în măsură să stabilească în fața Tribunalului că Comisia a luat în considerare solubilitatea scăzută în apă a CTPHT. În consecință, trebuie să se constate că norma încălcată, astfel cum au constatat Tribunalul și ulterior Curtea în hotărârile acestora, se regăsește la punctul 4.1.3.5.5 din anexa I la regulamentul menționat, și că este vorba despre metoda însumării.

63 Trebuie constatat că metoda însumării prevăzută la punctul 4.1.3.5.5 din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008 constituie o metodă de clasificare a amestecurilor periculoase pentru mediul acvatic. Ca atare, această metodă nu conferă niciun drept *stricto sensu* particularilor. În schimb, după cum susține în esență reclamanta, clasificarea unui amestec drept o substanță cu toxicitate acvatică în temeiul acestor dispoziții poate crea sau agrava obligațiile pe care trebuie să le respecte, după caz, operatori precum reclamanta pentru a putea introduce pe piață un astfel de amestec.

64 În speță, trebuie subliniat că scopul Regulamentului nr. 1272/2008, în conformitate cu articolul 1 alineatul (1) din acesta, îl constituie nu numai garantarea unui înalt nivel de protecție a sănătății oamenilor și a mediului, ci de asemenea garantarea liberei circulații a substanțelor.

65 Așadar, în măsura în care clasificarea armonizată a substanțelor și amestecurilor declanșează anumite obligații pentru producătorii și furnizorii de substanțe chimice care condiționează participarea lor la libera circulație a substanțelor și amestecurilor chimice, aceasta afectează în mod necesar interesele economice ale acestor operatori. Acest lucru reiese în special din cuprinsul considerentelor (4) și (5) ale Regulamentului nr. 944/2013 în care se afirmă că este necesară o anumită perioadă pentru a permite operatorilor să adapteze etichetarea și ambalarea substanțelor și a amestecurilor la noile clasificări și să vândă stocurile existente.

66 Cu toate acestea, în ceea ce privește mai ales regula specifică încălcată în speță, și anume metoda însumării, astfel cum este menționată la punctul 4.1.3.5.5 din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008, trebuie constatat că acesta urmărește doar să facă posibilă, pe baza unor criterii tehnice și științifice, determinarea pericolului legat de toxicitatea acvatică a unui amestec, ținând seama în special de toxicitatea acvatică a componentelor sale, în scopul clasificării unui astfel de amestec. Această evaluare a pericolului legat de toxicitate exclude orice considerație care nu este legată de proprietățile intrinseci ale substanței. În special, nu este prevăzută o evaluare comparativă a intereselor particularilor cu ocazia aplicării sale.

67 Astfel, metoda însumării este prezentată ca o regulă metodologică, comparabilă cu o regulă procedurală, al cărei scop unic este acela de a oferi îndrumare în evaluarea periculozității amestecurilor chimice pe baza proprietăților lor intrinseci, iar nu de a asigura protecția intereselor particularilor (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 13 septembrie 2007, Common Market Fertilizers/Comisia, C-443/05 P, EU:C:2007:511, punctele 143-145, și Hotărârea din 29 aprilie 2020, Tilly-Sabco/Comisia, T-437/18, nepublicată, EU:T:2020:159, punctul 52).

68 Această interpretare este susținută de faptul că nici Curtea, nici Tribunalul, în Hotărârea din 22 noiembrie 2017, Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții (C-691/15 P, EU:C:2017:882), și în Hotărârea din 7 octombrie 2015, Bilbaína de Alquitranes și alții/Comisia (T-689/13, nepublicată, EU:T:2015:767), nu au considerat că eroarea vădită de apreciere a rezultat din neîndeplinirea de către Comisie a obligației de a ține seama de interesele producătorilor și furnizorilor de CTPHT. Dimpotrivă, aceste hotărâri au constatat existența unei erori vădite de apreciere în măsura în care Comisia, la aplicarea metodei însumării, nu a luat în considerare solubilitatea redusă a amestecului propriu-zis, și anume un element care poate afecta periculozitatea amestecului pentru mediul acvatic. Cu alte cuvinte, încălcarea normei în cauză constatată în hotărârile respective se limitează la o nerespectare a domeniului său de aplicare tehnic și științific.

69 Întrucât regula metodei însumării nu urmărește, prin natura sa, să protejeze interesele particularilor, reclamanta nu poate, prin urmare, să se bazeze *stricto sensu* pe încălcarea acesteia în sprijinul acțiunii sale în despăgubire.

70 Cu toate acestea, Curtea consideră că jurisprudența citată la punctul 58 de mai sus nu exclude în mod necesar ca răspunderea extracontractuală a Uniunii să poată fi angajată prin încălcarea unei norme de drept care nu este menită să confere *stricto sensu* drepturi particularilor, ci care este mai degrabă de natură să conducă la impunerea sau agravarea obligațiilor care revin particularilor în temeiul altor norme de drept al Uniunii. Într-adevăr, astfel cum a reținut Curtea cu privire la condițiile în care pot fi invocate normele dreptului internațional cutumiar (Hotărârea din 21 decembrie 2011, Air Transport Association of America și alții, C-366/10, EU:C:2011:864, punctul 107), s-ar putea considera că conduita nelegală a unei instituții a Uniunii care afectează situația juridică a unei persoane fizice sau juridice alcătuită din drepturile sale și, în mod simetric, din obligațiile acesteia, poate, în anumite cazuri, să justifice angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii, ca rezultat al încălcării drepturilor sau al adăugării sau agravării unor obligații nelegale. În această privință, având în vedere atingerea adusă acestei situații juridice, ar putea fi irelevant, în funcție de împrejurările cauzei, dacă pretinsa conduită nelegală a administrației a constat în încălcarea drepturilor sau a condus la adăugarea sau agravarea obligațiilor în temeiul dreptului Uniunii. Cu toate acestea, în prezenta cauză, deși este adevărat că regula metodei însumării nu conferă în sine drepturi particularilor, se pune totuși întrebarea dacă obligațiile declanșate de o aplicare eronată a metodei însumării sunt de natură să afecteze situația juridică a reclamantei, astfel încât aceasta din urmă să poată fi considerată în cele din urmă titularul un drept subiectiv la aplicarea corectă a metodei însumării sau dacă, dimpotrivă, aceste obligații constituie doar o consecință pur indirectă a aplicării acestei norme care afectează numai situația economică a reclamantei.

71 În orice caz, răspunsul la întrebarea dacă, în speță, încălcarea regulii metodei însumării pe care se bazează clasificarea nelegală a CTPHT poate fi sau nu invocată în susținerea prezentei cereri de despăgubire, din punctul de vedere al adăugării sau agravării unor obligații care afectează situația juridică a reclamantei, ar fi decisiv pentru soluționarea prezentului litigiu numai în cazul în care această încălcare este suficient de gravă în sensul jurisprudenței menționate anterior, fapt care va trebui analizat mai jos.

72 În ceea ce privește încălcarea obligației de diligență inerentă principiului bunei administrări, astfel cum a pretins reclamanta în răspunsul său, se impune constatarea că, din punct de vedere formal, reclamanta nu a invocat în cererea introductivă în mod specific și autonom în susținerea cererii sale de despăgubire încălcarea obligației de diligență menționate. Nu rezultă nici că această afirmație poate

fi considerată dezvoltarea unui argument conținut deja în cererea introductivă. În aceste condiții, astfel cum a susținut Comisia în observațiile sale cu privire la răspunsurile la o întrebare scrisă adresată reclamantei în această privință, în măsura în care se bazează pe o încălcare a obligației de diligență, cererea de despăgubire trebuie declarată inadmisibilă.

Cu privire la gravitatea presupusei încălcări a regulii metodei însumării

73 În ceea ce privește condiția potrivit căreia încălcarea normei de drept trebuie să fie suficient de gravă pentru a declanșa răspunderea extracontractuală a Uniunii, reclamanta susține că formularea din Hotărârea din 22 noiembrie 2017, Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții (C-691/15 P, EU:C:2017:882), și Hotărârea din 7 octombrie 2015, Bilbaína de Alquitranes și alții/Comisia (T-689/13, nepublicată, EU:T:2015:767), nu lasă niciun loc de îndoială cu privire la faptul că eroarea vădită de apreciere a Comisiei, și anume neluarea în considerare a întinderii reale a marjei sale de apreciere cu ocazia adoptării clasificării nelegale a CTPHT, constituie o încălcare de o asemenea natură.

74 Reclamanta consideră că, în contextul unei acțiuni în despăgubire, trebuie analizate cu atenție actele, faptele și conduita instituției în cauză a Uniunii înainte de producerea prejudiciului. Or, actele, faptele și conduita ar indica în mod clar că Comisia considera că nu are nicio marjă de apreciere în aplicarea metodei însumării. În consecință, în contextul unei acțiuni în despăgubire, ar fi necesar să se considere că norma încălcată era una care nu permite nicio marjă de apreciere, astfel încât, în temeiul Hotărârii din 4 iulie 2000, Bergaderm și Goupil/Comisia (C-352/98 P, EU:C:2000:361), simpla încălcare a legii este suficientă pentru a stabili existența unei încălcări suficient de grave.

75 Bazându-se pe Hotărârea din 14 iulie 1967, Kampffmeyer și alții/Comisia (5/66, 7/66, 13/66-16/66 și 18/66-24/66, nepublicată, EU:C:1967:31), reclamanta susține că, în măsura în care Comisia ar fi refuzat să își exercite puterea de apreciere și ar fi continuat în acest sens până la respingerea recursului său în fața Curții, aceasta ar „efectua o aplicare abuzivă a normelor de fond relevante”, ceea ce ar reprezenta criteriul aplicabil în contextul prezentei acțiuni.

76 Reclamanta consideră, de altfel, că legislația în cauză nu era defectuoasă și că, prin urmare, Comisia nici nu poate invoca lipsa de claritate a textelor, nici „nu se poate scuza prin transferul răspunderii pentru eroarea săvârșită asupra Parlamentului European și Consiliului”. De altfel, legea ar fi fost întotdeauna absolut clară cu privire la aspectul dacă Comisia dispunea sau nu de o putere de apreciere în analiza clasificării CTPHT. Reclamanta se bazează în această privință în special pe Ordonanța din 22 mai 2014, Bilbaína de Alquitranes și alții/ECHA (C-287/13 P, nepublicată, EU:C:2014:599), și pe Hotărârea din 7 martie 2013, Bilbaína de Alquitranes și alții/ECHA (T-93/10, EU:T:2013:106), care ar confirma, deși în contextul Regulamentului nr. 1907/2006, că Comisia poate deroga de la normele stabilite prin utilizarea puterii sale de apreciere pentru a evita concluzii nejustificate în cazul aplicării stricte a normelor menționate.

77 Reclamanta subliniază în special caracterul ireal, în opinia sa, al rezultatelor calculului efectuat de Comisie utilizând metoda însumării, pe care Curtea l-ar fi subliniat și la punctul 53 din Hotărârea din 22 noiembrie 2017, Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții (C-691/15 P, EU:C:2017:882). Reclamanții din cauza menționată ar fi atras atenția Comisiei în mai multe rânduri asupra absurdității acestor rezultate înainte de adoptarea Regulamentului nr. 944/2013, precum și pe parcursul procedurii scrise în cauza T-689/13. Opțiunea Comisiei ar fi avut ca rezultat clasificarea CTPHT drept substanță cu toxicitate acvatică, în condițiile în care, potrivit reclamantei, aceasta nu se dizolvă în apă, ci, dimpotrivă, se solidifică și se scufundă în apă. Potrivit reclamantei, o astfel de opțiune „ar fi la limita arbitrarului” în sensul Hotărârii din 5 decembrie 1979, Amylum și Tunnel Refineries/Consiliul și Comisia (116/77 și 124/77, EU:C:1979:273), și nu ar fi aceea reținută de o administrație normală și prudentă.

78 În sfârșit, reclamanta susține că decizia Comisiei de a formula recurs împotriva Hotărârii din 7 octombrie 2015, Bilbaína de Alquitranes și alții/Comisia (T-689/13, nepublicată, EU:T:2015:767), și de a contesta cererea de suspendare provizorie ar fi avut ca efect agravarea și perpetuarea erorii pe care a săvârșit-o.

79 Comisia, susținută de Regatul Spaniei și de ECHA, contestă aceste argumente.

80 Cu titlu preliminar, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, constatarea nelegalității unui act juridic nu este suficientă, indiferent cât de regretabilă ar fi această nelegalitate, pentru a considera îndeplinită condiția de angajare a răspunderii Comunității pentru motivul nelegalității comportamentului imputat instituțiilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 noiembrie 2011, Sison/Consiliul, T-341/07, EU:T:2011:687, punctul 31 și jurisprudența citată). Într-adevăr, potrivit jurisprudenței, acțiunea în despăgubire a fost instituită ca o cale de atac autonomă, cu funcție specială în cadrul sistemului căilor de atac și subordonată unor condiții de exercitare concepute având în vedere obiectul său specific (Hotărârea Curții din 17 decembrie 1981, Ludwigshafener Walzmühle Erling și alții/Consiliul și Comisia, 197/80-200/80, 243/80, 245/80 și 247/80, EU:C:1981:311, punctul 4). Astfel, acțiunea în despăgubire nu urmărește asigurarea reparării prejudiciului cauzat de orice nelegalitate (Hotărârea din 3 martie 2010, Artegodan/Comisia, T-429/05, EU:T:2010:60, punctul 51).

81 În această privință, trebuie amintit că cerința unei încălcări suficient de grave urmărește, indiferent de natura actului ilicit în discuție, să evite ca riscul de a suporta prejudiciile pretinse de întreprinderile în cauză să limiteze capacitatea instituției în cauză de a-și exercita pe deplin competențele în interesul general, atât în cadrul activității sale din domeniul normativ sau care implică alegeri de politică economică, cât și în domeniul competenței sale administrative, asigurându-se în același timp că particularii nu suportă consecințele neîndeplinirii flagrante și impardonabile a unor obligații (Hotărârea din 3 martie 2010, Artegodan/Comisia, T-429/05, EU:T:2010:60, punctul 55 și jurisprudența citată).

82 Eventuala anulare a unui act al Comisiei care se află la originea prejudiciilor invocate de un reclamant, chiar și atunci când o astfel de anulare este decisă printr-o hotărâre a Tribunalului pronunțată înainte de depunerea acțiunii în despăgubire, nu constituie o dovadă incontestabilă a unei încălcări suficient de grave din partea acestei instituții care să permită stabilirea, *ipso iure*, a răspunderii Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 mai 2019, Export Development Bank of Iran/Consiliul, T-553/15, nepublicată, EU:T:2019:308, punctul 55).

83 Criteriul decisiv care permite să se considere că este respectată cerința de a nu lăsa în sarcina acestor particulari consecințele încălcărilor pe care instituția în cauză le-a săvârșit în mod flagrant și impardonabil este nerespectarea vădită și gravă de către instituția vizată a limitelor impuse puterii sale de apreciere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 iulie 2000, Bergaderm și Goupil/Comisia, C-352/98 P, EU:C:2000:361, punctul 43, și Hotărârea din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punctul 30). Această noțiune de nerespectare vădită și gravă nu se confundă cu noțiunea de eroare vădită de apreciere, ci trebuie diferențiată de aceasta. Într-adevăr, în lipsa unei astfel de distincții, orice eroare vădită de apreciere și, prin urmare, orice eroare din partea administrației Uniunii în situațiile în care i se conferă o marjă de apreciere ar fi de natură să angajeze răspunderea sa extracontractuală. Or, după cum s-a menționat, jurisprudența citată anterior în acest domeniu nu consideră că orice nelegalitate constituie, prin ea însăși, baza unei astfel de răspunderi. Prin urmare, ceea ce este determinant pentru a stabili existența unei astfel de încălcări este marja de apreciere de care dispunea instituția în discuție. Din criteriile jurisprudențiale rezultă astfel că, atunci când instituția în cauză nu dispune decât de o marjă de apreciere considerabil redusă sau chiar inexistentă, simpla încălcare a dreptului Uniunii poate fi suficientă pentru a se stabili existența unei încălcări suficient de grave (a se vedea Hotărârea din 23 noiembrie 2011, Sison/Consiliul, T-341/07, EU:T:2011:687, punctul 35 și jurisprudența citată).

84 Această jurisprudență nu stabilește însă nicio legătură automată între, pe de o parte, lipsa puterii de apreciere a instituției în cauză și, pe de altă parte, calificarea încălcării ca fiind o încălcare suficient de gravă a dreptului Uniunii (a se vedea Hotărârea din 3 martie 2010, Artegodan/Comisia, T-429/05, EU:T:2010:60, punctul 59).

85 Într-adevăr, chiar dacă are un caracter determinant, întinderea puterii de apreciere a instituției în cauză nu constituie un criteriu exclusiv. Dimpotrivă, este necesar să se ia în considerare în special complexitatea situațiilor pe care trebuie să le soluționeze și dificultățile de aplicare sau de interpretare a textelor (a se vedea Hotărârea din 23 noiembrie 2011, Sison/Consiliul, T-341/07, EU:T:2011:687, punctele 36 și 37 și jurisprudența citată) sau, în termeni mai generali, domeniul, condițiile sau contextul în care norma nerespectată se impune instituției sau organului Uniunii vizat de aceasta (a se vedea Hotărârea din 4 aprilie 2017, Ombudsmanul/Staelen, C-337/15 P, EU:C:2017:256, punctul 40 și jurisprudența citată).

86 Rezultă că numai stabilirea existenței unei nereguli care nu ar fi fost comisă în împrejurări similare de o autoritate administrativă care acționează cu prudența și diligența obișnuite poate să angajeze răspunderea Uniunii (a se vedea Hotărârea din 3 martie 2010, Artegodan/Comisia, T-429/05, EU:T:2010:60, punctul 62).

87 În această privință, jurisprudența a precizat în plus că neîndeplinirea unei obligații legale poate fi considerată ca reprezentând o încălcare suficient de gravă în vederea angajării răspunderii extracontractuale a Uniunii numai dacă aceasta se manifestă printr-un act vădit contrar normei juridice și prejudiciabil în mod grav pentru interesele terților și care nu și-ar putea găsi nici justificarea, nici explicația în constrângerile specifice care se impun în mod obiectiv serviciului în cadrul unei funcționări normale (a se vedea Hotărârea din 9 septembrie 2008, MyTravel/Comisia, T-212/03, EU:T:2008:315, punctul 43).

88 În consecință, este de competența instanței Uniunii, după ce a determinat, mai întâi, dacă instituția în cauză dispunea de o marjă de apreciere, să ia în considerare în continuare complexitatea situației pe care trebuie să o soluționeze, dificultățile de aplicare sau de interpretare a textelor, gradul de claritate și de precizie al normei încălcate și caracterul intenționat sau impardonabil al erorii săvârșite (a se vedea Hotărârea din 23 noiembrie 2011, Sison/Consiliul, T-341/07, EU:T:2011:687, punctul 40 și jurisprudența citată).

89 În lumina acestor criterii, este necesar să se analizeze dacă neîndeplinirea de către Comisie a obligației sale, astfel cum s-a constatat în Hotărârea din 22 noiembrie 2017, Comisia/Bilbaína de Alquitranes (C-691/15 P, EU:C:2017:882), și în Hotărârea din 7 octombrie 2015, Bilbaína de Alquitranes și alții/Comisia (T-689/13, nepublicată, EU:T:2015:767), constituie o încălcare suficient de gravă în sensul jurisprudenței susmenționate.

90 În acest scop, este necesar să amintim considerațiile care au determinat Tribunalul și apoi Curtea să constate că Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a clasificat CTPHT pe baza metodei însumării.

91 În ceea ce privește Hotărârea din 7 octombrie 2015, Bilbaína de Alquitranes și alții/Comisia (T-689/13, nepublicată, EU:T:2015:767), trebuie subliniat că rezultă din cuprinsul punctului 24 din această hotărâre că Tribunalul a plecat de la ipoteza potrivit căreia Comisia dispunea de „o largă marjă de apreciere” în ceea ce privește clasificarea substanței CTPHT. Or, în conformitate cu punctul 30 din aceeași hotărâre, „Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că, clasificând CTPHT printre substanțele din categoria 1 de toxicitate acvatică acută (H400) și din categoria 1 de toxicitate acvatică cronică (H410) pe baza constituenților săi, nu și-a îndeplinit obligația de a lua în considerare toate elementele și circumstanțele relevante pentru a ține seama în mod corespunzător de indicele de prezență a celor 16 constituenți HAP în CTPHT și efectele chimice ale acestora”. În consecință, Tribunalul a considerat că Comisia nu a fost în măsură să stabilească că a luat în considerare faptul

că constituenții CTPHT pot fi extrași din CTPHT numai într-o măsură limitată și că această substanță prezintă o mare stabilitate și, prin urmare, o solubilitate redusă în apă. În plus, Tribunalul a subliniat că, presupunând că toate HAP din CTPHT se dizolvă în apă, Comisia și-a întemeiat în esență clasificarea CTPHT pe premisa că 9,2 % din CTPHT se putea dizolva în apă, în timp ce din documentul de informare reieșea că o astfel de valoare nu este realistă, nivelul maxim de solubilitate în apă a CTPHT fiind de 0,0014 %. În plus, Tribunalul a făcut referire la definiția toxicității acvatice acute cuprinsă la punctul 4.1.1.1 din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008, care includea, potrivit Tribunalului, proprietățile substanței și nu numai pe cele ale constituenților săi. În plus, Tribunalul s-a bazat pe jurisprudența Curții, astfel cum a fost citată la punctul 29 din Hotărârea din 7 octombrie 2015, Bilbaína de Alquitranes și alții/Comisia (T-689/13, nepublicată, EU:T:2015:767), potrivit căreia nu se poate considera, numai pe baza faptului că un constituent al unei substanțe deține o serie de proprietăți, că și această substanță le deține.

92 În Hotărârea din 22 noiembrie 2017, Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții (C-691/15 P, EU:C:2017:882), Curtea nu a repus în discuție concluzia Tribunalului potrivit căreia Comisia dispunea de o marjă largă de apreciere pentru a efectua clasificarea unei substanțe în temeiul Regulamentului nr. 1272/2008, precum și în contextul analizei evaluărilor științifice și tehnice complexe pe care a trebuit să o efectueze în acest scop. De asemenea, Curtea a statuat că Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a constatat că Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere. Curtea a făcut referire în special la faptul că anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008 a încorporat criteriile GHS în dreptul Uniunii prin reproducerea identică a cvasitotalității acestor dispoziții. Or, acest document ar sublinia problemele de interpretare complexe, chiar pentru experți, pe care le suscită clasificarea, în special clasificarea substanțelor denumite „complexe sau cu componenți multipli”, ale căror „caracteristici […] de solubilitate în apă ridică […] probleme de interpretare, în măsura în care fiecare componentă a amestecului se poate comporta diferit” (Hotărârea din 22 noiembrie 2017, Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții, C-691/15 P, EU:C:2017:882, punctul 43).

93 Astfel, potrivit Curții, autorii GHS au înțeles să atragă atenția asupra limitărilor inerente criteriilor metodologice de clasificare a pericolelor pentru mediul acvatic în ceea ce privește anumite substanțe, caracterizate prin complexitate, prin stabilitate sau prin hidrosolubilitatea lor scăzută. De asemenea, potrivit Curții, legiuitorul Uniunii nu ar fi făcut abstracție de aceste limitări metodologice prin integrarea GHS în Regulamentul nr. 1272/2008. În consecință, Curtea a considerat că Comisia nu era ținută să își limiteze aprecierea numai la elementele vizate în mod expres la punctul 4.1.3.5.5 din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008, cu excluderea oricărui alt element.

94 În această privință, Curtea a precizat de asemenea că, potrivit punctului 4.1.3.1, care stabilește criteriile de clasificare a amestecurilor, abordarea urmată „[se aplică, după caz, p]entru a utiliza toate datele disponibile în scopul clasificării pericolelor pentru mediul acvatic prezentate de un amestec”, fapt care, potrivit Curții, ar tinde să infirme interpretarea potrivit căreia luarea în considerare a altor informații decât cele reținute în mod expres în contextul metodei însumării ar trebui exclusă în toate împrejurările. În plus, Curtea a menționat că este inerent metodei însumării aplicate de Comisie în speță faptul că pierde din fiabilitate în anumite situații, precum în prezenta cauză, în care metoda însumării conduce la rezultatul de 14 521 %, care este de 581 de ori superior nivelului minim impus pentru a fi atins pragul de 25 % după ponderarea prin factorii M, și că nivelul maxim de solubilitate în apă a CTPHT era de 0,0014 %, cu alte cuvinte un nivel de aproximativ 71 000 de ori inferior nivelului de solubilitate ipotetic de 100 % utilizat pentru constituenții luați în considerare.

95 Având în vedere constatarea Tribunalului, astfel cum a fost confirmată de Curte, potrivit căreia Comisia a încălcat în speță o normă care îi conferea o marjă de apreciere, trebuie respins argumentul reclamantei întemeiat pe aceea că Comisia a considerat că metoda însumării este o regulă strictă, care nu îi lăsa nicio marjă de apreciere. Astfel, prejudiciul de care reclamanta s-ar putea prevala, eventual, provine din eroarea vădită de apreciere săvârșită de Comisie în aplicarea acestei metode. Or, aceeași

metodă nu poate fi considerată, în scopul determinării răspunderii extracontractuale a autorității care a aplicat-o, ca permițând o marjă de apreciere în ceea ce privește criteriul neîndeplinirii obligației și, în același timp, ca fiind strictă în ceea ce privește criteriul încălcării suficient de grave.

96 Rezultă din jurisprudența constantă citată mai sus că trebuie respins de asemenea argumentul reclamantei potrivit căruia o eroare vădită de apreciere constituie în toate cazurile o încălcare suficient de gravă a unei norme care permite o marjă de apreciere. După cum s-a arătat la punctele 80-83 de mai sus, întrucât o acțiune în despăgubire constituie un remediu procedural autonom, nelegalitatea unui act al Comisiei nu este în sine suficientă pentru a angaja răspunderea extracontractuală a Uniunii. Astfel, calificarea unei erori de apreciere ca fiind vădită se referă la depășirea marjei de apreciere și, prin urmare, urmărește să facă distincție între situațiile în care această depășire constituie o încălcare a legii și situațiile marcate de simple dezacorduri cu privire la exercitarea adecvată a acestei marje de apreciere. În consecință, într-o situație în care instituția în cauză dispune de o marjă largă de apreciere, determinarea unei încălcări suficient de grave poate fi făcută numai după constatarea unei erori vădite de apreciere și vizează identificarea, pe baza criteriilor menționate la punctul 88 de mai sus, a erorilor celor mai grave și impardonabile, care echivalează cu o încălcare vădită și gravă a limitelor impuse puterii de apreciere a instituției în cauză.

97 În ceea ce privește, în primul rând, criteriul referitor la gradul de claritate și precizie a normei încălcate, și anume punctul 4.1.3.5.5 din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008, trebuie subliniat că, potrivit modului de redactare a acestui punct, metoda însumării se prezintă ca un calcul cvasimecanic, în cadrul căruia Comisia verifică dacă suma concentrațiilor (procentuale) a constituenților extrem de toxici ai amestecului multiplicată cu factorii M corespunzători este egală cu sau mai mare de 25 %. Dacă aceasta este situația, amestecul, în speță CTPHT, „este clasificat” în categoriile de toxicitate acută sau cronică 1 (a se vedea punctele 4.1.3.5.5.3.1 și 4.1.3.5.5.4.2 din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008). După cum a constatat Curtea la punctul 39 din Hotărârea din 22 noiembrie 2017, Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții (C-691/15 P, EU:C:2017:882), punctul 4.1.3.5.5 din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008 nu ia în considerare în mod explicit recurgerea la alte criterii decât cele vizate în mod expres la această dispoziție.

98 În această privință, trebuie respins argumentul reclamantei potrivit căruia Hotărârea din 7 martie 2013, Bilbaína de Alquitranes și alții/ECHA (T-93/10, EU:T:2013:106), poate fi considerată un precedent care ar fi clarificat abordarea metodei însumării. După cum a subliniat în mod justificat Comisia, nici Tribunalul, nici Curtea nu au făcut referire la această hotărâre. În plus, se impune constatarea că această hotărâre nu privea clasificarea unui amestec în temeiul Regulamentului nr. 1272/2008, precum cea în discuție în prezenta cauză, ci un aspect complet diferit, și anume identificarea CTPHT ca substanță care suscită un nivel mare de îngrijorare în temeiul articolului 57 din Regulamentul nr. 1907/2006. Astfel, în măsura în care Tribunalul a decis în Hotărârea din 7 martie 2013, Bilbaína de Alquitranes și alții/ECHA (T-93/10, EU:T:2013:106), că ECHA nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere în ceea ce privește faptul că CTPHT posedă anumite proprietăți, în speță în special proprietăți „persistente și bioacumulabile”, ca urmare a faptului că constituenții săi au aceste proprietăți, Tribunalul nu a stabilit o regulă generală potrivit căreia, în cazul în care un act legislativ stabilește criterii pentru luarea deciziilor fără a interzice în mod specific și expres luarea în considerare a altor factori, o instituție ar putea sau chiar ar trebui întotdeauna să ia în considerare alți factori. În orice caz, după cum a subliniat și Comisia, chiar presupunând că această hotărâre a Tribunalului ar fi stabilit o jurisprudență clară cu privire la problema ridicată, ceea ce nu este cazul, se impune constatarea că această hotărâre a rămas definitivă numai după respingerea recursului de către Curte prin Ordonanța din 22 mai 2014, Bilbaína de Alquitranes și alții/ECHA (C-287/13 P, nepublicată, EU:C:2014:599), și anume după adoptarea Regulamentului nr. 944/2013, ceea ce implică faptul că nu putea, numai pe această bază, să constituie un precedent pe care Comisia ar fi putut și ar fi trebuit să îl ia în considerare la adoptarea Regulamentului nr. 944/2013.

99 Prin urmare, nu se poate considera că punctul 4.1.3.5.5 din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008 a instituit, la data adoptării Regulamentului nr. 944/2013, o normă pe deplin clară în ceea ce privește existența marjei de apreciere de care dispunea Comisia la aplicarea metodei însumării. Redactarea sa nu sugerează existența unei astfel de puteri discreționare și, mai ales, nu menționează că solubilitatea unui amestec este un factor care trebuie luat în considerare. În această privință, trebuie constatat că Tribunalul și în special Curtea au recunoscut existența unei marje de apreciere, care ar fi trebuit să determine Comisia să ia în considerare alți factori decât cei menționați în mod expres la punctul 4.1.3.5.5, pe baza unor considerații care nu decurg nici direct, nici explicit din redactarea punctului menționat. Mai exact, Curtea a recurs la considerații legate de contextul normativ mai general, și anume faptul că metoda însumării nu face abstracție de limitările metodologice identificate de GHS, pe care Regulamentul nr. 1272/2008 își propune să îl integreze în dreptul Uniunii în conformitate cu considerentul (6) al acestuia. După cum a arătat Curtea la punctul 43 din Hotărârea din 22 noiembrie 2017, Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții (C-691/15 P, EU:C:2017:882), acest document subliniază problemele de interpretare pe care le suscită clasificarea substanțelor complexe sau cu componenți multipli, precum CTPHT. Aceste dificultăți de interpretare care complică aplicarea metodei însumării și care au fost evidențiate, de altfel, în hotărârea menționată se opun calificării conduitei Comisiei ca fiind vădit și grav contrară normei de drept încălcate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2008, MyTravel/Comisia, T-212/03, EU:T:2008:315, punctul 43). Chiar dacă este adevărat că, în conformitate cu Hotărârea din 22 noiembrie 2017, Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții (C-691/15 P, EU:C:2017:882), și cu Hotărârea din 7 octombrie 2015, Bilbaína de Alquitranes și alții/Comisia (T-689/13, nepublicată, EU:T:2015:767), această conduită nu este legală, ea poate fi cel puțin explicată prin redactarea punctului 4.1.3.5.5 și prin dificultățile de interpretare în ceea ce privește clasificarea substanțelor complexe.

100 În ceea ce privește, în al doilea rând, problema dacă eroarea săvârșită de Comisie, astfel cum a fost constatată de Tribunal și ulterior de Curte, are un caracter intenționat sau impardonabil, este necesar să se constate ceea ce urmează.

101 În primul rând, trebuie remarcat că nici Tribunalul, nici Curtea nu au repus în discuție recurgerea la metoda însumării. După cum s-a precizat la punctul 26 din Hotărârea din 22 noiembrie 2017, Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții (C-691/15 P, EU:C:2017:882), Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere „la aplicarea metodei însumării”.

102 În plus, trebuie constatat că Comisia a aplicat metoda însumării respectând în mod strict redactarea punctului 4.1.3.5.5. Aceasta a calculat suma concentrațiilor de constituenți extrem de toxici ai CTPHT după aplicarea factorilor M corespunzători. O astfel de aplicare a acestei metode în conformitate cu formularea de la punctul 4.1.3.5.5 arată că Comisia intenționa să acționeze în limitele competențelor sale, ceea ce, ca regulă generală, poate fi considerat ca fiind o abordare prudentă într-o situație caracterizată printr-o complexitate specială la nivel științific și tehnic. Astfel cum s-a menționat la punctul 75 din Concluziile avocatului general Bobek prezentate în cauza Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții (C-691/15 P, EU:C:2017:646), principiul unei „astfel de viziun[i] nu poate fi decât aprecia[t]”, chiar dacă aceasta s-a dovedit eronată în prezenta cauză.

103 Chiar dacă este adevărat că această abordare a fost considerată de Curte și de Tribunal ca fiind afectată de o eroare vădită, faptul de a califica drept impardonabilă o astfel de abordare care rezultă dintr-o formulare mai degrabă prescriptivă a unei norme de drept într-un domeniu caracterizat printr-o complexitate științifică și tehnică ridicată și care, în plus, face parte dintr-o legislație al cărei scop, în conformitate cu articolul 1 din Regulamentul nr. 1272/2008 „îl constituie garantarea unui înalt nivel de protecție a sănătății oamenilor și a mediului, precum și libera circulație a substanțelor [și a] amestecurilor […] prin […] armonizarea criteriilor de clasificare a substanțelor și amestecurilor și a regulilor privind etichetarea și ambalarea substanțelor și amestecurilor periculoase”, ar depăși criteriile care definesc o încălcare suficient de gravă, stabilite de jurisprudența menționată mai sus. În special, o astfel de abordare nu constituie un act în mod vădit și grav contrar normei juridice, care nu și-ar putea găsi nici justificarea, nici explicația în constrângerile specifice care se impun în mod obiectiv Comisiei

în exercitarea competențelor sale în materie de clasificare a substanțelor cu compoziție necunoscută (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2008, MyTravel/Comisia, T-212/03, EU:T:2008:315, punctul 43).

104 În plus, trebuie amintit că, în speță, Comisia a urmat avizul CER, care, la rândul său, este rezultatul unui proces prevăzut de Regulamentul nr. 1272/2008. Acest proces a fost lansat prin propunerea de clasificare prezentată de Regatul Țărilor de Jos în temeiul articolului 37 alineatul (1) din regulamentul menționat. Această propunere a făcut ulterior obiectul unei consultări publice înainte ca CER, care, la rândul său, este compus din reprezentanți ai statelor membre, să adopte avizul în cauză prin consens în conformitate cu articolul 37 alineatul (4) din regulamentul respectiv.

105 Solubilitatea redusă a CTPHT a fost invocată în contribuția la consultarea publică cu privire la dosarul întocmit în conformitate cu anexa VI la Regulamentul nr. 1272/2008, depus de grupul sectorial pentru substanțele chimice derivate din cărbune la 15 noiembrie 2010. În plus, acest grup a precizat, într-o scrisoare din 27 iunie 2011 adresată secretariatului CER, făcând referire la o publicație științifică, că solubilitatea maximă în apă a CTPHT este de 0,0004 %. În consecință, trebuie constatat că avizul CER a fost acordat cunoscându-se pe deplin solubilitatea redusă a CTPHT. Astfel, solubilitatea redusă a CTPHT a fost abordată de CER la pagina 92 a documentului de informare, în măsura în care se precizează acolo că, la aplicarea metodei însumării, se presupune că toate HAP se dizolvă în apă și că această prezumție contribuie probabil la o supraestimare a toxicității CTPHT. În același timp, CER a explicat însă în avizul său că o astfel de toxicitate ar putea fi considerată cel mai pesimist scenariu („worst case”), având în vedere că compoziția CTPHT era incertă și nu se putea exclude ca alți constituenți ai CTPHT să fi contribuit la toxicitatea CTPHT ca atare. În consecință, avizul CER conține o explicație referitoare cel puțin la tensiunea între, pe de o parte, prezumția că toate HAP se dizolvă în apă și, pe de altă parte, solubilitatea redusă în apă a CTPHT.

106 Având în vedere toate considerațiile de mai sus, nu s-a stabilit în speță că, în lumina cadrului juridic complex aplicabil, orice autoritate administrativă care acționează cu prudența și diligența obișnuite ar fi considerat necesar să se îndoiască de plauzibilitatea avizului CER, într-atât încât să fie nevoită să se abată de la acesta în favoarea luării în considerare a unui criteriu neprevăzut în mod expres de Regulamentul nr. 1272/2008. În această privință, este important să amintim că faptul că CTPHT este o substanță cu o compoziție necunoscută și complexă a constituit o constrângere specială cu care s-a confruntat Comisia la adoptarea Regulamentului nr. 944/2013. Într-o astfel de situație de incertitudine cu privire la compoziția exactă a CTPHT, cel puțin nu poate fi considerat o eroare impardonabilă faptul ca o autoritate administrativă să urmeze, din motive de prudență, avizul unui grup de experți precum CER, care, în plus, fusese adoptat prin consens și se baza pe identificarea unui risc de subestimare a toxicității CTPHT, dat fiind că s-a arătat la pagina 92 din avizul menționat că acest risc constituia cel mai pesimist scenariu într-o situație în care nu era cunoscută contribuția celorlalți constituenți la toxicitatea acvatică a CTPHT.

107 În această privință, trebuie reamintit că scopul clasificării substanțelor și amestecurilor precum CTPHT, în conformitate cu articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1272/2008, îl constituie garantarea unui înalt nivel de protecție a sănătății oamenilor și a mediului. În plus, chiar dacă principiul precauției nu este menționat în mod expres în Regulamentul nr. 1272/2006, acest principiu, pe care se bazează în special dispozițiile Regulamentului nr. 1907/2006, nu poate fi ignorat cu ocazia clasificării substanțelor și amestecurilor chimice, care reprezintă un domeniu strâns legat de cel reglementat de Regulamentul nr. 1907/2006. Principiul precauției, care constituie un principiu general de drept al Uniunii, împuternicește autoritățile competente în caz de incertitudine să ia măsuri adecvate pentru a preveni anumite riscuri potențiale pentru sănătatea publică, siguranță și mediul înconjurător, fără a trebui să se aștepte demonstrarea deplină a caracterului real și grav al acestor riscuri (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 aprilie 2014, Acino/Comisia, C-269/13 P, EU:C:2014:255, punctul 57 și jurisprudența citată).

108 În acest context de reglementare, Regulamentul nr. 1272/2008 conferă Comisiei competența de a clasifica substanțele chimice. După cum acest lucru este ilustrat în prezenta cauză, exercitarea acestei competențe poate implica necesitatea de a ajunge la concluzii cu privire la toxicitatea substanțelor complexe. Or, exercitarea acestei competențe ar risca practic să fie obstrucționată în detrimentul obiectivelor menționate mai sus în cazul în care adoptarea unei decizii privind clasificarea substanțelor complexe ar putea angaja răspunderea extracontractuală a Uniunii fără a se lua în considerare complexitatea științifică și insecuritatea care rezultă din aceasta, precum și complexitatea cadrului de reglementare aplicabil, ca factori care ar putea face ca o potențială eroare să devină scuzabilă.

109 În orice caz, eroarea săvârșită de Comisie nu constituie o conduită aflată la limita arbitrarului în sensul Hotărârii din 5 decembrie 1979, Amylum și Tunnel Refineries/Consiliul și Comisia (116/77 și 124/77, EU:C:1979:273). Contrar celor susținute de reclamantă, rezultatul ridicat obținut în prezenta cauză prin aplicarea metodei însumării nu susține concluzia că Comisia a făcut dovada unei conduite aflate la limita arbitrarului. Desigur, Curtea a făcut referire la rezultatul de 14 521 % ca ilustrare a unei situații în care metoda însumării își pierde fiabilitatea. Cu toate acestea, acest rezultat de 14 521 %, la prima vedere frapant, în special în comparație cu pragul de 25 % necesar pentru a ajunge la o toxicitate acută și cronică de categoria 1, este rezultatul inevitabil din punct de vedere matematic al aplicării metodei însumării, întrucât unele componente ale CTPHT au un factor M foarte ridicat. De exemplu, trebuie constatat că a fost aplicat un factor M de 10 000 anumitor constituenți ai CTPHT, precum în speță fluorantenul. În consecință, nu există niciun motiv să se presupună că rezultatul ridicat al unui astfel de calcul atestă în sine natura impardonabilă a erorii săvârșite de Comisie. Având în vedere că, în momentul adoptării Regulamentului nr. 944/2013, Comisia putea considera în mod rezonabil că nu dispunea de nicio marjă de apreciere în clasificarea CTPHT pe baza metodei însumării și dat fiind contextul de reglementare în care se înscrie această clasificare, caracterizat prin obiectivul de a asigura un nivel ridicat de protecție a mediului, respectând în același timp pe deplin principiul precauției, faptul că, în prezența unor factori M foarte ridicați precum în prezenta cauză, rezultatul de 14 521 % nu a determinat-o să repună în discuție aplicarea metodei însumării pare, dimpotrivă, scuzabil.

110 Astfel, Comisia a făcut dovada unei conduite care se apropie mai mult de conduita la care ne-am putea aștepta din partea unei autorități administrative care acționează cu prudența și diligența obișnuite, mai degrabă decât de cea a unei autorități administrative care ar acționa la limita arbitrarului. Într-adevăr, într-o situație similară și în lipsa unei metode alternative prevăzute în mod expres de Regulamentul nr. 1272/2008, nu ar fi fost total surprinzător ca o autoritate administrativă să poată considera că se expune riscului anulării prin decizia de a lua în considerare alți factori decât cei prevăzuți în mod expres în anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008, în special la punctul 4.1.3.5.5 din acesta.

111 Se impune, de altfel, constatarea că nici Tribunalul, nici Curtea nu s-au pronunțat cu privire la chestiunea dacă clasificarea CTPHT printre substanțele cu toxicitate acvatică acută de categoria 1 (H400), și cu toxicitate acvatică cronică de categoria 1 (H410) a fost corectă sau incorectă din punct de vedere substanțial. După cum a subliniat și avocatul general Bobek la punctul 70 din Concluziile sale prezentate în cauza Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții (C-691/15, EU:C:2017:646), litigiul nu viza corectitudinea clasificării CTPHT, ci numai problema factorilor care ar fi trebuit luați în considerare cu ocazia aplicării metodei însumării. În special, nu se poate exclude că, chiar în cazul în care Comisia ar fi luat în considerare solubilitatea redusă în apă a CTPHT, aceasta ar fi ajuns la aceeași concluzie cu privire la clasificarea CTPHT printre substanțele cu toxicitate acvatică acută de categoria 1 (H400) și cu toxicitate acvatică cronică de categoria 1 (H410).

112 În această privință, trebuie constatat de asemenea că nu a fost luată nicio inițiativă nouă de clasificare ca urmare a Hotărârii din 22 noiembrie 2017, Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții (C-691/15 P, EU:C:2017:882). După cum a explicat Comisia ca răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului în acest sens, pe de o parte, lipsa unei noi clasificări se poate explica în special prin faptul că CTPHT ar putea fi considerată o prioritate mai mică având în vedere că, în temeiul Regulamentului (UE) 2017/999 al Comisiei din 13 iunie 2017 de modificare a anexei XIV la Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 (JO 2017,

L 150, p. 7), CTPHT a fost inclusă în anexa XIV la Regulamentul nr. 1907/2006, ca urmare a proprietăților sale cancerigene, a proprietăților sale persistente, bioacumulative și toxice și a proprietăților sale foarte persistente și foarte bioacumulative și, în consecință, utilizarea sa trebuie supusă unei proceduri de autorizare începând de la 4 octombrie 2020. Pe de altă parte, Comisia a menționat ca posibil motiv faptul că problema aplicării corecte a metodei însumării la o substanță sau un amestec cu un grad redus de solubilitate în apă a rămas deschisă ca urmare a hotărârii menționate a Curții.

113 Desigur, natura ipotetică a chestiunii referitoare la motivele lipsei unei noi clasificări exclude o evaluare finală a relevanței acestora în speță. Cu toate acestea, este necesar să se considere că faptul că eroarea săvârșită de Comisie, astfel cum a fost constatată de Tribunal și ulterior de Curte, nu a fost corectată prin intermediul unei noi clasificări poate ilustra dificultățile legate de aplicarea corectă a metodei însumării. Împrejurarea că eroarea săvârșită de Comisie este dificil de corectat, după cum s-a subliniat potențial în prezenta cauză, se opune, așadar, de asemenea posibilității ca această eroare să fie calificată drept impardonabilă.

114 În sfârșit, contrar a ceea ce pare să susțină reclamanta, faptul că Comisia și-a exercitat drepturile procedurale prin contestarea cererii de suspendare a executării și prin formularea unui recurs împotriva Hotărârii din 7 octombrie 2015, Bilbaína de Alquitranes/Comisia (T-689/13, nepublicată, EU:T:2015:767), nu poate constitui un factor care agravează greșeala săvârșită. În această privință, se poate aștepta în mod rezonabil din partea oricărei autorități administrative care acționează cu prudența și diligența obișnuite într-o situație similară să formuleze recurs pentru a obține o clarificare din partea Curții cu privire la întinderea obligațiilor sale cu ocazia clasificării substanțelor complexe. Trebuie remarcat de altfel că Hotărârea din 22 noiembrie 2017, Comisia/Bilbaína de Alquitranes și alții (C-691/15 P, EU:C:2017:882), conține o serie de elemente de interpretare care completează, cel puțin, analiza din Hotărârea din 7 octombrie 2015, Bilbaína de Alquitranes și alții/Comisia (T-689/13, nepublicată, EU:T:2015:767).

115 În lumina celor arătate anterior, eroarea săvârșită de Comisie pare a fi, prin urmare, scuzabilă. Având în vedere lipsa de claritate și dificultățile de interpretare a dispozițiilor relevante din anexa I la Regulamentul nr. 1272/2008 în ceea ce privește luarea în considerare a altor factori decât cei prevăzuți în mod expres la aplicarea metodei însumării, conduita Comisiei nu este departe de ceea ce s-ar putea aștepta în mod rezonabil de la o autoritate administrativă care acționează cu prudența și diligența obișnuite într-o situație similară, și anume o situație caracterizată prin complexitatea științifică legată de clasificarea unei substanțe cu compoziție necunoscută, precum CTPHT, cu scopul de a asigura un nivel ridicat de protecție a sănătății umane și a mediului. O astfel de conduită nu echivalează cu o încălcare vădită și gravă a limitelor impuse puterii de apreciere a Comisiei. În consecință, eroarea săvârșită nu constituie o încălcare suficient de gravă a unei norme de drept, astfel încât, în orice caz, nu se poate angaja răspunderea extracontractuală a Uniunii în prezenta cauză. Această constatare se aplică în egală măsură încălcării metodei însumării, cât și, din motive de completitudine și pentru motivele expuse mai sus, presupusei încălcări a obligației de diligență.

116 Întrucât reclamanta nu a demonstrat existența unei încălcări suficient de grave a unei norme de drept astfel încât să fie angajată răspunderea extracontractuală a Uniunii, acțiunea în despăgubire trebuie respinsă ca nefondată fără a fi necesar să se revină asupra problemei încălcării unei norme care conferă drepturi particularilor sau să se analizeze condițiile existenței unui prejudiciu real și cert, precum și a unei legături de cauzalitate.

117 În consecință, primul capăt de cerere trebuie respins ca fiind, în orice caz, nefondat și, în consecință, trebuie respinse toate celelalte capete de cerere și, în cele din urmă, acțiunea în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

118 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Comisie, în conformitate cu concluziile acesteia din urmă.

119 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. În conformitate cu articolul 1 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul de procedură, termenul „instituție” desemnează instituțiile Uniunii prevăzute la articolul 13 alineatul (1) TUE, precum și organele, oficiile sau agențiile înființate prin tratate sau printr-un act adoptat pentru punerea în aplicare a acestora și care pot fi părți în fața Tribunalului. În conformitate cu articolul 100 din Regulamentul 1907/2006, ECHA este un organism al Uniunii. Rezultă că Regatul Spaniei și ECHA suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta extinsă)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Industrial Química del Nalón, SA, suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de Comisia Europeană.

3) Regatul Spaniei și Agenția Europeană pentru Produse Chimice (ECHA) suportă propriile cheltuieli de judecată.

Svenningsen Barents Mac Eochaidh

Pynnä Laitenberger

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, la 16 decembrie 2020.

Semnături